

ת"פ 32387/12/14 - מדינת ישראל נגד עופר מחלב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 32387-12-14 מדינת ישראל נ' מחלב

לפני
המאשימה: כבוד השופט ד"ר שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דניאל אשכנזי

נגד
הנאשם: עופר מחלב
ע"י ב"כ עו"ד ניר ליסטר

החלטה

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע לפני, על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של העלבת עובד הציבור לפי הוראות סעיף 288 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
2. מעשה שהיה כך היה. ביום שישי, 4.7.14, בשעה 10:45, יצא הנאשם למרכז המסחרי שבשכונת מגוריו בעיר תל-אביב. הנאשם החנה את רכבו במקום בו המדרכה מסומנת בסימון אדום-לבן ונכנס למרכז האמור. פקח מטעם העירייה, שעבד באזור, רשם דו"ח לרכב. הנאשם, שהבחין בפקח מרחוק, ניגש לרכב והחל בדיון ודברים עם הפקח. במהלך דין ודברים זה קילל הנאשם את הפקח באומרו: "אני אזין אותך בן זונה".
3. בכתב האישום המקורי נטען, בנוסף, כי הנאשם תקף את הפקח בכך שנגח בראשו פעמיים ובעט ברגלו. הנאשם כפר בטענות אלה בכך והתיק נקבע לפני, לשמיעת הראיות. במהלך שמיעת הראיות - לאחר שהוברר כי בעת האירוע חבש הפקח קסדה ונשמע גם עד הגנה (מעבר לנאשם) - הגיעו הצדדים להסדר טיעון, שבמסגרתו הוגש כתב האישום המתוקן.
4. הצדדים הגיעו גם להסכמות חלקיות לעניין עתירותיהם לעונש, דהיינו: הוסכם על פיצוי לפקח בסך של 1,000 ₪ (שהופקד על-ידי הנאשם בקופת בית המשפט) וכן הוסכם כי הנאשם יהא רשאי לעתור לביטול ההרשעה. ב"כ הנאשם, מצידו, לא ביקש לשלוח את הנאשם לקבלת תסקיר שירות המבחן, והסביר זאת בכך שהנאשם מבקש לסיים את הדיון בתיק בהקדם האפשרי.

ב. עיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

5. בהתחשב בנסיבות העניין, טיעוני ב"כ הצדדים התמקדו בסוגיית ההרשעה על רקע ההלכה הידועה בסוגייה זו, כפי שנפסקה בזמנו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337

(1997) (להלן - הלכת כתב). בהלכת כתב נקבע, כי הימנעות מהרשעה הינה אפשרית רק בהצטברות שני תנאים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (שם, בעמ' 342).

6. ב"כ המאשימה, בעתרו להותרת ההרשעה על כנה, הדגיש במיוחד את אי פנייתו של הנאשם לשירות המבחן, שהינו הגורם המקצועי האמון על בחינת נסיבותיהם האישיות של נאשמים. יתר על כן, הנאשם אמנם הציג בדיון הטיעונים לעונש את רישיון הסחר, שהוא מחזיק בידיו לצורך עבודתו, אך אין בפני בית המשפט כל ראייה לכך כי הרשעה בדיון עשויה לפגוע ברישיון זה.

7. ב"כ המאשימה הדגיש, בהקשר זה, כי קיימת חובה על נאשם להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, תוך שתמך יתדותיו בהחלטה ברע"פ 7224/14 פרוסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14). ב"כ המאשימה עתר אפוא, כאמור, להותיר את ההרשעה על כנה ולגזור על הנאשם עונש של מאסר צופה פני עתיד וקנס כספי; וזאת בנוסף לפיצוי הפקח, בסכום שעליו הוסכם בין הצדדים.

8. ב"כ הנאשם, מנגד, הדגיש בטיעונו את מהות ונסיבות העבירה בה הודה והורשע הנאשם, אשר הינן ברף החומרה הנמוך ביותר ועל כן מאפשרות את ביטול הרשעה. כמו כן ציין ב"כ הנאשם את הנזק החמור שיגרם לנאשם כתוצאה מהשאת ההרשעה על כנה. הנאשם הינו בעלים של חברת ליסינג, המחזיק לשם עסקו רישיון סחר מטעם משרד התחבורה אשר מצריך הצגת תעודת יושר והיעדר עבר פלילי. ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר ברישיון שקשה מאוד לקבלו ועל כן הקלון הכרוך בהרשעה בפלילים ימנע מהנאשם להמשיך ולהחזיק בו, ובכך תיגרם פגיעה קשה לפרנסתו.

9. עוד הדגיש ב"כ הנאשם את הודאת הנאשם ונטילת האחריות, וכן את עברו הנקי של הנאשם. לשיטת ב"כ הנאשם, לכך משמעות רבה במיוחד כאשר הנאשם אינו אדם צעיר, עובדה המלמדת כי אין לנאשם דפוסי התנהגות עברייניים והוא אדם נורמטיבי לחלוטין.

10. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, התנצל על מעשיו. הנאשם אף הוסיף וציין כי בפעם הבאה שהוא יקבל דו"ח הוא יאחל לפקח יום טוב ושימשיך בעבודתו.

ג. דיון והכרעה:

11. כידוע, דין הוא כי משהוכחו בבית המשפט עובדות המגבשות עבירה פלילית - בין לאחר שמיעת ראיות ובין על-פי הודאת הנאשם - על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. יחד עם זאת, כאשר מתגבשים התנאים שנקבעו בהלכת כתב, בית המשפט יכול לנקוט בדרך של אי-הרשעה.

12. ייאמר מיד - במיוחד נוכח טיעוני ב"כ המאשימה - כי סמכותו של בית המשפט להימנע מהרשעה אינה מותנית בקבלת המלצת שירות המבחן. המלצה כגון זו כבודה במקומה מונח, בוודאי שיש לה משקל, אך לא זו בלבד שאין היא מחייבת את בית המשפט אלא שהיא גם לא מחייבת את גורמי התביעה; ואכן לא אחת ב"כ המאשימה מתנגדים נמרצות לאי הרשעה חרף המלצות שירות המבחן. יתר על כן, בשל עומס העבודה הרב המוטל על שירות המבחן, הכנת תסקיר במקרה כגון דא - בו נאשם אינו מצוי במעצר - עשויה להימשך כמחצית השנה בקירוב. בנסיבות אלה, בוודאי שאין לזקוף לחובת הנאשם את הימנעותו מבקשה לקבלת תסקיר שירות המבחן.

13. באשר להתקיימותם של תנאי הלכת **כתב**, מן הראוי להתחיל במקרה זה בבחינת התנאי השני - שעניינו בשאלה אם סוג העבירה, בנסיבות המקרה הספציפי, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה - וזאת נוכח הנסיבות המיוחדות הן של המקרה והן של הנאשם:

מחד גיסא, עסקינן באירוע שנסיבותיו מצויות ברף החומרה התחתון, משום שעניינו של האירוע הוא בקללה שקילל הנאשם את הפקח אגב דין ודברים ביניהם. אכן, הנאשם שגה שגיאה חמורה כאשר, בעת שהבחין בפקח שסיים לרשום את הדו"ח, ניגש אליו והחל עמו בדין ודברים; וזאת חלף פנייה בפרוצידורה החוקית והמקובלת להעלאת טענות כנגד דו"ח. יחד עם זאת עדיין מדובר, במישור הפלילי, באירוע המצוי ברף החומרה הנמוך ביותר.

מאידך גיסא, עסקינן בנאשם יליד שנת 1969, כבן 48 שנים כיום, שאין מחלוקת כי ניהל כל חייו אורח חיים נורמטיבי ועברו נקי מרוב, הן לפני האירוע דנא והן לאחריו (כאשר מדובר באירוע מלפני כשלוש שנים). מדובר אפוא באירוע נקודתי, שאירע בעידנא דריתחא, אשר אינו מאפיין את התנהלותו של הנאשם. בנוסף - ולא פחות חשוב מכך - מדובר בנאשם שהודה בעובדות כתב האישום המתוקן ונטל אחריות על מעשיו, ודבריו בבית המשפט מלמדים על כך שלמד את לקחו מהאירוע.

בהתחשב במכלול נסיבות אלה ברור אפוא, כי נקיטה בדרך של אי-הרשעה לא תפגע, במקרה הספציפי דנא, בשיקולי הענישה (לעניין זה ר' והשווה עפ"ג (מחוזי מרכז) 5649-09-11 **אפרתי נ' מדינת ישראל** (19.1.12)).

14. גם התנאי הראשון - שעניינו בפגיעה שתיגרם לנאשם כתולדה מההרשעה - מתקיים במקרה דנא. הנאשם אמנם לא הציג בבית המשפט ראיה קונקרטית מעבר לרישיון הסחר מטעם משרד התחבורה (לשנת 2016). יחד עם זאת, כאשר עסקינן ברישיון הניתן על-ידי משרד התחבורה, הדעת נותנת כי הרשעה בפלילים אמנם עלולה להשפיע, למצער, על אפשרות חידושו; וב"כ המאשימה לא חלק על עצם העובדה שרישיון זה הינו חיוני לפרנסתו של הנאשם.

15. בנסיבות אלה אני מחליט אפוא לבטל את הרשעתו של הנאשם ומטיל עליו, ללא הרשעה, את הסנקציות הבאות:

(א) פיצויים לפקח (עד תביעה מס' 4) בסך של 1,000 ₪. הפיצויים ישולמו מתוך הסכום שכבר הופקד בקופת בית המשפט.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי הפקח לצורך העברת הפיצויים.

(ב) התחייבות להימנע במשך שנה מהיום מהעבירה של העלבת עובד ציבור לפי הוראות סעיף 288 לחוק העונשין, על סך 5,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתם. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות כאמור, הוא ייאסר לתקופה של חודש ימים.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ז, 04 יוני 2017, במעמד הצדדים.